

ха кал до колене, за да се снабдят с бакалия или зеленчук. А в есенно време бе почти невъзможно движението на коли и галъоти с въглища. В този квартал дружбански дерибей бяха братя Каранетрови, които събираха от съкварталците средства за издигане на църква и прокарване на електричество. Срещу тая обирджийска банда съзнавателните работници водеха остра борба, макар и да си навличаха неприятностите на дружбанските величия и техните агенти.

Партиен отговорник в тоя квартал бях аз. Партията имаше много съчувственици и десетина души издигнати партийни другари, макар и въком от тях да не бяха наемни работници. С тези другари ние водехме непримирима класова борба с политическите си противници и в изборите успявахме да съберем гласовете на доста голям брой граждани.

За предстоящите избори нашата десетка трябваше да впрегне всичките си усилия, за да проведе набелязаните мероприятия по агитацията - обхождане на всички жилища и раздаване на позиви и лозунги, разлепване на афиши и водене на устна пропаганда за масово участие в изборите.

Една вечер, натоварен с голяма връзка такива материали, уговорихме с Христо Смирненски да пренопуваме у дома и рано сутринта да разлеем из целия квартал афишите и лозунгите.

Христо, макар и да беше ангажиран с такава дейност и в своя квартал, с удоволствие се съгласи да ме придружава, при условие, че и аз ще се поставя на негово разположение в тяхния квартал.

И тръгнахме ние, двамата книжовни апостоли, от синдикалния дом на ул. "Кирил и Методи" към неизбродните локви от кал в кв. "Хаджи Димитър", за да разнесем правдивото слово на нашата партия сред отрудените братя в това отдалечено селище на столицата....

Газейки калта през кв. "Кюлците", където се изхвърляше сточната смет, приветствувани от тревожния лай на кучетата от общинската кучкарница край реката, притиснати от мрака на студената пролетна вечер, ние се мъкнехме като сираци из калното поле, като се препъвахме из трапизата с локви и разговаряхме за сиромашката участ на нашата работническа класа.

Христо беше предан член на партията и верен син на пролетариата. Скромен, мълчалив, но упорит в изпълнение на всяка възложена му работа, той отзивчиво се включваше в разнообразните културни и масови дейности, възлагани от партията. Било при наряда по охраната на партийния дом, било по участието на митинги и събрания, било при провеждане на други масови акции, Христо се явяваше винаги навреме на своя пост или между своите другари. И най-малкото, най-незначителното наглед партийно поръчение, за него беше войнишки дълг. Така сващаха своето задължение към партията всички съзнателни работници, така го схващаше и Христо Смирненски.

Краката ни затъват в гъстата и лепкава кал, с голяма мъка ние се влачим към отдалечения квартал и разговаряме.

- Ех, Чачане, ще дойдат хубави дни и за нашия народ! Когато всички работници се осъзнаят, когато и селените се включат в братското единство с тях за обща борба против експлоататорите и дерибейте, когато пролетарската революция отнеме властта от капиталистическата класа и я даде в ръцете на работниците и селените, какъв живот ще настане у нас!... Ние ще изградим, Чачане, нови градове, ще благоустроим старите градове и селата, ще създадем много фабрики и заводи, ще издигнем много училища и театри, ще прокарваме улици и шосета, много паркове и градини, много културни домове, трапезарии за учениците, детски ясли, хигиенични жилища за работниците и още колко други неща в полза на работническата класа, когато човекът няма да бъде експлоатиран от човека, когато средствата за производство ще бъдат в ръцете на работниците и богатата на труда ще ползват широките народни маси....